

EHLİ SÜNNET GRUBU

DOSYA

Şİİ HİZBULLAH HAREKETİ

TARİHÇESİ

KURULUŞU

AMAÇLARI

İLİŞKİLERİ

STRATEJİSİ

ÇIKMAZLARI

Temmuz 2011

Şİİ HİZBULLAH HAREKETİ

Dr. Rağıb el Serğani'nin kaleminden Lübnan'daki 12 İmamcı Şii Hizbullah Hareketine dair kamuoyunda fazlaca bilinmeyen tarihi gelişimi, ilişkiler ağı, yapılanması, düşüncesi ve konumuna dair kaleme aldığı bu makale ciddi kısa ama önemli bilgiler içeriyor. Makalesinde son derece objektif kriterlere dayanarak sorular soran yazar bu can yakıcı soruların cevabını yakın geçmişte yaşananlara, hareketin üst düzey yetkililerinin söylevlerine, demeçlerine ve yazdıklarına dayandırarak okuyucularına aktarıyor. Özellikle son dönem dünya kamuoyunda ve bilhassa Müslümanlarda zihinlerine yerleştirilen ve bir mit halini alan Şii Hizbullah Hareketine dair verili bilgilerin tarihsel ve fikri arka planı bilinmeden atılacak adımların son derece tehlikeli, sağlıksız ve akıllıca olmayan bir davranıştan ve elbette başkasına hizmet edecek bir yapı arz edeceğinden bahsediyor yazar...

Geçtiğimiz birkaç yılda Hizbullah Müslümanlar için en etkileyici örneklerden bir tanesi oldu. Yine benzer şekilde hareketin lideri olan Hasan Nasrallah, ABD Newsweek dergisine göre Müslüman dünyasındaki en karizmatik liderlerden ve tüm Müslüman kitlelerini en çok etkileyen bir şahıstır.

Buna karşın, Müslüman alimler ve entelektüeller Hizbullah ve lideri Nasrallah'ın değerlendirilmesinde oldukça geniş bir ölçüde farklılaşmaktadırlar. Bazıları onu Müslümanların halifesi olarak görece kadar olduğundan fazla şekilde abartmaktadırlar. Öte tarafta ise onu zındık olarak yargılayanlar mevcut. Bununla birlikte bu iki aşırı uç arasında da birçok farklı görüş bulunmaktadır.

Bu meselede doğru nerde bulunmaktadır? Hizbullah'ın başarılarıyla hayran bırakılmamız caiz mi? Hangisi daha uygun; önem verilmesi gereken bir sembol olarak mı düşünmek yoksa karşısında uyarılması gereken bir tehlike mi? Şimdilik bu meseleyi ele almamanın daha iyi olduğunu düşünen çoğu Müslüman gibi acaba sessiz kalmak caiz midir? Aslında sürekli devam eden hadiseler ve problemlerin büyümesi ışığında sessiz kalmak anlamsız. Bu bağlamda, sizler hakikati söylemekten kaçınmanın şeytanca olduğunu muhakkak ki biliyorsunuz.

Daha önceki makalelerimizde vurguladığımız gibi, herhangi bir şey hakkındaki gerçeği anlamak için en kökleri araştırmak durumundayız. Dahası, bizler hikayeyi daha başından itibaren anlamalıyız. Diğer bir deyişle Hizbullah'ın nasıl ve kendisini çevreleyen hangi şartlarda yükseldiğini bilmeliyiz. Buna ek olarak, kurucularının hikayelerini, inançlarını, ideolojilerini, heveslerini, hedeflerini ve araçlarını da anlamalıyız. Böyle yaparak birçok müphem gerçek daha da belirginleşecek ve bizler duygularımızı kontrol ederek akli melekelerimizi kullanabileceğiz. Zira duygularla konuşmak akılla konuşmaktan oldukça farklıdır.

Hizbullah'ın Yükselişi

Tüm dünya ülkelerinden tamamen farklı bir karakteri haiz olan Lübnan'da ortaya çıktı Hizbullah. Burası resmi olarak tanınan 18 mezhebi barındıran enteresan karışık bir ülkedir. belki de dağlık doğal yapısı hasebiyle burası mahzurlu mezheplerin barındığı bir yer olabilir. Bu nedenle çeşitli mezhepleriyle Hıristiyanlar, Şiiler, Dürziler ve diğer çeşitli mezhepler burada barınabilmektedir. Uzlaşmacı bir şekilde Lübnanlılar arasında Sünniler, Şiiler (12 İmamcılar/Caferiler) ve Hıristiyan Maruniler ülkedeki üç büyük mezhebi temsil etmektedirler.

Bunların yanı sıra çok az sayıda olmakla birlikte gerçekte Müslüman olmayan ancak geleneksel olarak Müslüman addedilen Dürziler yer almaktadır.

1920 yılında ülkeyi işgal eden Fransız sömürgeciler Maruni müttefiklerine iktidarı vererek ayrılıkçılığı yeniden tesis etmeye istekliydi. Her neyse, 1943 yılında bağımsızlığın kazanılmasından sonra Lübnan anayasası teşkil edildi. Buna göre cumhurbaşkanı bir Maruni, başbakan bir Sünni ve meclis başkanı da Şii olacaktı. Dahası, böylesi bir anayasa tüm iktidar erkinin Maruniler tarafından tutulmasından önce fiiliyata ancak 1959 yılında geçirilebildi.

Böylesi hassas bir ayrılıkçılığın hakim olduğu bir yerde Lübnanlar her mezhebin oranını tam olarak yansıtabilecek ezici bir nüfus sayımının yapılmasına tamamen göz yummaktadırlar. Bununla birlikte en güvenilir analizler Sünnilerin % 26, Şiiilerin % 26, Marunilerin % 22 ve Dürzilerin de toplam nüfus içerisinde % 5.6 olduğunu belirtmektedirler.

Gerçekte her mezhep etkin bir güç teşkil etmek için belirli bir bölgede konuşlanmaya çalışmaktadır. Böylece güney Lübnan ve el Beka vadisinde Şiiiler yoğunlaşmakta, Sünniler kuzey ve orta Lübnan ile Beyrut, Trablus ve Sa'da gibi sahil şehirlerinde yoğunlaşmışlardı ve Maruniler de Cebel Lübnan ile batı Beyrut'ta yer almışlardır. Güneyde Şiiilerin yerleşmesi bizlere geçtiğimiz senelerde Yahudilerle olan anlaşmazlığını açıklamaktadır. Gerçekte bu durum sırf Allah rızası yönünde itikad temelli bir anlaşmazlık veya Filistin'i özgürleştirmek için yaşanan bir anlaşmazlık olmayıp kontrol ettikleri başlıca bölgeleri savunmak istemelerinden kaynaklanmaktadır. Ki bu nedenle de direnmek zorundadırlar. Yoksa diğer şekilde onların tüm varlığı tehde maruz kalmış olacaktı. Dahası bizler Sünni bölgelerinin saldırıya maruz kalması durumunda onların direniş için ciddi şekilde harekete geçmeyeceklerini de bilmeliyiz.

Musa el Sadr ve Hikayenin Kökleri

Şimdi, geliniz hikayemizin köklerine doğru gidelim. Sünniler ve Şiiiler Fransa ve uluslararası kamuoyunca desteklenen Maruniler ile kıyasladığımızda büyük ölçüde marjinalize edilmişlerdi. Buna rağmen, Sünniler ve Şiiiler geçtiğimiz yüzyılın ellili yılların sonlarına varlıklarını tesis etme ve kendilerini ortaya koymaya başladı. Bu esnada, Sünni davasını desteklemek veyahut o zamanlar tüm Arap alemini kasıp kavuran milli komünizmin yayılışı gözönüne alındığında Sünni projesini uygulayacak herhangi bir şey yoktu. Aynı zaman diliminde Şiiiler yükselmek ve büyümek için fırsat sağladı. Dahası Lübnan haritasını zihnine kazıyan etkili bir Şii olan Musa el Sadr 1959 yılında Lübnan'a yerleşti. El Sadr İran'ın mukaddes bir şehri olan Kum'da 1928 yılında dünyaya geldi ve burada 12 İmam mezhebini okudu. Akabinde Kum Üniversitesinde öğretim görevlisi olarak atandı ve burada Fıkıh ile Mantık okuttu. Ardından kendisi Irak'ın Nefes şehrine göç etti burada Ayetullah Muhsin el Hekim ve Ebul Kasım Hui gibi büyük Şii uzmanlarından ders aldı. Buradan da hayatının diğer kısmını geçireceği Lübnan'a taşındı.

El Sadr Lübnan'a iki temel görev için geldi:

İlk olarak: Lübnan'da Şii temelli bir devleti kurmak yönündeki Şii dini bir plan. Bu devlet içindeki tüm sapkın ve bidat düşünceleriyle birlikte 12 İmamcı (Caferi) mezhebine dayanmalıydı. Şiiiliğin kökenleri ve inançlarına dair olarak benim [Şiiiliğin Kökenleri](#) başlıklı makaleme bakılabilir. Zaten o sıralarda Lübnanlı Şiiiler dindar da değillerdi. Her ne kadar Şii sıfatını taşıyarak doğmuş olsalar da o zamanlar onlar mezheplerinin yapısı ve akidesi hakkında bir şey bilmiyorlardı.

İkinci olarak: Musa el Sadr planının başarılmasını temin etmede oldukça büyük sermayelere sahipti. Tüm dünya genelindeki Şii otoritelerin oldukça zengin olduğu gayet iyi bilinmektedir. Onlar Ehli Beyt'e sahip olduklarına inanılan Şiilerin gelirlerinin % 20'sini almaktadırlar. Gerçekte böylesi bir para onların tamamen şahsi malvarlıklarıdır ve dahası onlar bunu istedikleri gibi düzenleme hakkını haizdirler. Böylesi bir durumda da onlar dev bir ekonomik güç ve tam bir otorite tesis etmektedirler.

Sünni Yönetime Karşı Şii Kavgası

Şii fırkalar temelde gücü elinde tutan iktidardaki rejimlere karşı olan devrimci hareketlerdir ve Sünni rejimlerle anlaşmamakta olup onların muhalifidirler. Gerçekte Şia tarihin muhtelif aşamalarında geniş bir Müslüman coğrafyasına hükmedebilmişlerdir. (Bir yerde tesis ettikleri iktidarlarının felaket olumsuz sonuçları hakkında bilgi almak için [Şiilerin Hakimiyeti](#) başlıklı makaleye bakılabilir.) Safavi Hanedanlığının 18. Yüzyıl ortalarında zayıflamasıyla birlikte Şiiler artık daha fazla dünyanın herhangi bir yerinde egemenlik tesis edemediler ve uzun bir süre planları suya düştü. Velakin, tahakkümcü düşüncüleri 1950'lerin başlarında yeniden yeşermeye başladı. Bunun ardından onlar otoritenin etkisi ve donanımı aracılığıyla sapkın 12 imamcı düşüncelerini yaymak için bir devlet kurma yönündeki amansız tutkuya sahip oldular. İran, Irak ve Lübnan'dan oluşan üç ülkeden daha fazla olmayacak şekilde bir devlet kurmayı şiddetle arzulamaktaydılar. Ki yeterince Şii nüfus yaşamaktaydı ve bunlar kendi ülkelerini kurabilirlerdi.

Şii lobisi bu üç ülkenin birinde veya hepsinde bir devlet kurmak için plan yaptı. Bu nedenle de görev adamları bu bölgelere yayıldı. Dahası, Humeyni'ye İran'da bir devrimi sahneleme sorumluluğu verildi. Diğerleri de aynı görevi Irak'ta yürütmek için görevlendirildi. İşte Lübnan'da işini yapması için de Musa el Sadr sorumluluk üstlenmiş idi. Hakikatte bu birbirine bağlı, karmaşık ve dikkatli bir görevdi. Onlar için aslında zaman faktörü çok da önemli değildi. Bilakis onlar onlarca yıl geçse bile önemli olanın hedeflerine ulaşmak olduğuna inanmaktaydılar. Aynı metot Büveyhiler, yanlış bir şekilde Fatimiler olarak adlandırılan Ubeydiler ve diğer eski Şii devletlerin kurulmasında da uygulanmıştı. Genellikle Şii teşkilatlar görevlerini fakir kesimler ve emekçiler nezdinde yürütmektedirler. Onlar bu kesimlere Şiiliğin doğasında yer alan devrimci bir ruh vaaz etmekte, saray sahiplerine ve sakinlerine karşı bir dil kullanarak Şii bir devletin kurulmasıyla sonuçlanacak bir devrimi gerçekleştirmeyi istemektedirler.

Tarih boyunca uygulanan benzeri metot İran'da da uygulamaya geçirildi. Bu plan şimdi Lübnan ve Irak'ın arasında burasında yürütülmektedir. Eğer mezkur plan bu iki ülkede başarılı olursa akabinde bu, Suriye, Kuveyt, Bahreyn ve Suudi Arabistan'ın batı bölgesini de içerecek şekilde genişleyecektir. Bu münasebetle ben kaçınılmaz olduğunu düşünerek bu makaleyi kaleme aldım ve böylece Müslümanların kendilerini çevreleyen hadiseleri algılamalarını istedim.

Şii bir Devlet Kurma Planı

Gelin şimdi Lübnan hikayesine geri dönelim. Musa el Sadr Lübnan'a Şii bir devleti kurma planı için temsilci olarak görevlendirildi. Lübnan asıllı olması Farsçanın yanı sıra iyi şekilde Arapça kullanması nedeniyle el Sadr bu görev için seçildi. Kendisiyle Humeyni arasında mütemediyen siyasi bir koordinasyon ve çok daha güçlü bağlar vardı. Humeyni'nin oğlu olan Ahmed Humeyni Sadr'ın yeğeniyle evlenmişti. Bundan başka Sadr'ın oğlu da Humeyni'nin

torunu ile evlenmişti. Bunun yanı sıra Mustafa Humeyni de Musa Sadr'ın samimi bir dostuydu.

Sadr direk olarak Şii nüfusun yoğun yaşadığı güney Lübnan'a yöneldi. Burada belirgin bir dini temayül göstermeden sosyal düzeyde çalışmaya başladı. Fakirlere ve muhtaçlara yardım eden birçok sosyal hizmet kuruluşu kurdu. Bununla birlikte Şii eğilimi derece derece nüksetmeye başladı. 12 İmamcı hadiselerle ilgili olarak Şiiler arasında hükümler veren Caferi mahkemeleri kurdu. Bunu, oldukça zayıf bir Lübnan hükümeti ve ordusunun var olmasını gözönüne alarak gerçekleştirebildi. Sadr aynı zamanda hedeflerini gerçekleştirmek için herkesle işbirliği yapmaya hazır bir durumda olup her tarafla çalışan biri olarak biliniyordu. O zamanlar Lübnan'daki en güçlü akımı takip eden Maruni Hıristiyanlarla işbirliğini güçlendirdi ve Sünnilerle rakip olarak mücadele etti.

Gerçekte Şii mezhebi (Şiilik) Sünni İslami anlayışa ve İslamın ilk olarak Hz. Ebubekir (ra) ve Hz. Ömer (ra) ile başladığına en temelde karşı çıkmakta, aynı zamanda İslam tarihindeki tüm Sünni Müslüman devletleri de tanımamaktadır. Elbette o zaman Lübnan'daki Sünnilerin tamamı dinlerinin esaslarına bağlı bir durumda olmayıp bir kısmı milliyetçi, sosyalist ve laik ideolojileri benimsemekteydi. Şüphe yok ki Şiilerin en temel düşünceleri Sünnilerle ters düşmektedir. Mamafih, Sadr o zaman Lübnan'ın Maruni Cumhurbaşkanı olan Charles Helou ile ilişkilerini güçlendirmiş, Müslüman güçlere katılmak için Sünnilerle işbirliğini tercih etmemiştir. Doğrusu Sadr da Helu tarafından Sünni cephesine karşı doğru bir müttefik olarak görülmüş dahası kendisinin tercih edildiği gösterilmiş ve bu konuda cesaretlendirilmiştir. Aynı şekilde 1967 yılında Helou Lübnan'daki Şiileri temsil eden Yüksek Şii İslami Konseyi'nin kurulmasına da izin vermiştir. Buna ilaveten, 72/76 numaralı yasanın geçmesini sağlamıştır. Ki bu yasaya göre fetva, hüküm verilmesi ve Lübnan yasaları olmasa da olacak yasalarla ilgili olarak mezkur Şii Konseyi dünyadaki (İran, Irak ve diğerleri) en büyük Şii merciyyet makamlarından biri olarak söz edilebilmekteydi. Zaten 1969 yılında kurulmuş olan konseyin başkanı tabii Musa Sadr idi. 1970 yılında hükümetçe tanınan konseye aynı zamanda güneydeki Şiilere verilmek üzere 10 milyon dolar yardım yapılması kararı dahi alındı.

Bunların yanı sıra, Musa Sadr Amerika'dan yana tavır almayı da unutmadı. Amerikan büyükelçisi ile bir toplantısında el Sadr Şii gençlik arasında Nasırcı Sosyalist yayılmacılığa karşı direndiğini ifade etti. Amerikalılar ile ilişkileri o kadar yakınlaştı ki Humeyni'nin maiyeti kendisini bundan dolayı suçladı. Ki Humeyni o aşamada güçlü bir şekilde Şah'ı destekleyen Amerika'yı bir tehlike olarak düşünmekteydi. El Sadr'ın tüm beklentilerinin aksine ciddi bir gelişme yaşandı. Gelişme Ürdün'deki Filistinli mültecilere karşı başlatılan ve liderliğini el Fetih'in yaptığı Filistinli savaşçıların Lübnan'a sürülmesi ile sonuçlanan Kara Eylül katliamı idi. Sünni Filistinlilerin (Filistin'e yakın) güney Lübnan'a istenmeyen şekilde sürülmelerini Şiiler Şii devlet planına giden yolda tökezletebilecek bir taş olabileceğini

düşündüler. Unutulmamalı ki o zaman Fetih hareketi İslami ilkelerden fersah fersah uzaklarda olan sosyalist laik bir eğilime sahip idi. Yine de Musa Sadr Şiiilere askeri eğitim vermesi ve Lübnan'da ciddi etkisi olacak Şii milislerin teşkil edilmesinde Fetih hareketinden faydalanma ümidiyle onlarla iyi ilişkiler kurarak bundan faydalandı. Bu arada, Fetih aralarında çıkar ilişkisini ortaya koyan komünistlerin yanı sıra bir diğer müttefik de arıyordu.

1971 yılında, Hafız Esad Suriye'de iktidara geçti. Nusayri olarak da bilinen Alevi mezhebine mensuptu. Bu mezhep İslam'dan ayrı bir düşünce akımı olmasına rağmen İslam'ın siyasal kapsamı dahilinde düşünülmektedir. Onlar Hz. Ali'nin ilah olduğunu iddia etmektedirler. Her nasılsa Musa Sadr, Alevilerin de Şii olduğu ve dahası Hafız Esad'ın Müslüman olduğu yönündeki meşhur fetvasını yayımladı.

Bu durum Suriye ile iktidar partisi ve Musa Sadr arasında yakın bir uzlaşmaya neden oldu. Böylece Sadr, Hafız Esad ile İran devrim liderleri arasında devam eden irtibatlar için bir araç haline geldi. Gerçekte Esad ciddi şekilde Şah'a karşı ayaklanmayı destekledi, feci şekilde düşmanlık taşıdığı Saddam Hüseyin'in Irak'ına karşı savaşta İran'ı destekledi.

Bu şekilde, Musa Sadr yeni Şii devletinin temellerine yaslanmaktaydı. Bu da özellikle Humeyni başta olmak üzere başlıca Şii merciiyetler, Lübnanlı Hıristiyanlar, Amerika ve Suriye ve sözde Sünni grup diye Fetih tarafından desteklenmekteydi.

1974 yılında fakirlerin ekonomik ve sosyal olarak durumlarını iyileştirmek için Mahrumlar (Mustazaflar) Hareketini kurdu. Başlarda, Lübnan'daki fakirlerin durumunu düzeltecek bir milli hareket olarak düşünen güneydeki çoğu Hıristiyan büyük sayılarda harekete katıldı. Hareketin açık bir şekilde Şii doğrultuda olduğunu fark edince geri çekilmeye karar verdiler. Bunun hemen ardından, Sadr Fetih hareketi lideri Yaser Arafat ile Lübnan hükümetini zayıflatacağı gayet iyi bilinen Mustafazaflar Hareketine silah eğitimi vermesi için anlaşmaya vardı. 1975 yılında Sadr, kısa adıyla EMEL olan Lübnan Direniş Kıtası adlı milis grubu kurduğunu açıkladı. Mustafazaflar Hareketinin silahlı kanadı olan EMEL'in başkanlığını elbette kendisi yaptı. Akabinde, Sadr Filistinlilere kötü davranmaya ve Sünni Filistinlilerin Şii güney'den kovulmaları için sertçe talepte bulunmaya başladı. Sonrasında bizler EMEL hareketinin 1985 yılından 1988 yılına kadar süren ve gayet iyi bilinen kamp savaşlarında Filistinlilere karşı savaştığını öğreneceğiz.

1975 yılında birçok dâhili ve harici grubun yer aldığı çok yönlü Lübnan sivil savaşı patlak verdi. Ancak bizler hadiseyi tam anlamıyla idrak edebilmek için hususi tetkiklerle konuya işaret etmeliyiz.

Musa Sadr: Birçok Nefret

Yüksek Şii Konseyini ve EMEL Hareketini kurduktan sonra Musa Sadr birçok tarafın öfkesini celbeden önemli bir merkezi güce dönüştü. Aslında Musa alenen kendisini güçlü hissederek bundan iftihar etmekte, birçok konferansta müntesiplerini eğer talepleri yerine getirilmezse zengin saraylarına saldırmaları için tahrik edeceği tehditlerinde bulunabiliyordu. Buna ek olarak onu Lübnan'a gönderen Şii merciiyetlere danışmaksızın bazı küresel aktörler ile görüşebiliyor ve Humeyni'nin bazı davranışlarını eleştirebiliyordu. Olaylar bununla da kalmadı. Sadr'ın İran'ı ziyaret ederek idam etmeye karar verdiği 12 Şii dini lideri bizzat affetmesi için Şah ile toplantı yapınca iş daha da kötüleşti. Humeyni, böylesi bir ziyaretin ve devrimcilerin düşmanı olan Şah ile anlaşmanın küresel Şii birlikteliğinin bir ihlali olduğunu

göz önünde tuttu. Suriye ile el Sadr arasındaki ilişkiler 1978 yılında bozulunca durum daha da kızıştı.

1977 yılında Enver Sedat'ın Siyonist devleti ziyaretini ardından Amerika'nın yanı sıra civar ülkelerin baskıları altında kalan Suriye, o zaman Lübnan'da bulunan Suriye Ordusunu da gözönüne alarak Lübnan'dan güçlü bir destek istedi. Sadr'dan da Suriye'den başka müttefik aramamasını istedi.

Suriye'nin beceriksiz durumu karşısında kendisini güçlü hissedenden Sadr Arap ülkeleriyle ilişkilerini güçlendirmek istedi ve Suriye'nin uyarılarına da kulak asmadı. Bunun yanı sıra Kuveyt'i, akabinde Cezayir'i ziyaret etti ve büyük bir sürpriz yaparak 1978 Ağustos ayında Libya'ya hareket etti. Libya yaptığı açıklamada Sadr'ın 25 Ağustos 1979 tarihinde ülkeyi terk ettiğini söyledi. Ancak o zamandan bu yana Musa es Sadr dünyanın hiçbir yerinde bir daha görünmedi.

Bu, gerçekten oldukça hayret verici bir şey. Gerçekte Musa Sadr havalimanında yolunu kaybedebilecek bir genç çocuk değil, dahası gideceği ülkede varacağı yerin göz ardı edilebileceği bir önemsiz şahsiyet hiç değil. Besbelli ki o tutuklandı ve ardında da suikastla öldürüldü.

O zamanlarda, Musa Sadr kendisini öldürmekle suçlanan birçok düşmanı tarafından pusuda beklenmekteydi. Bunların en başında gelenler bir yıl sonrasında gerçekleşecek İran devriminin liderleriydi ki onlar birçok ilişkisi olan karizmatik şahsiyetleri ve muhtemel Şii devletinin lideri olan Humeyni ile mücadele edebilecek birini istemiyorlardı. Diğer taraftan, Suriye rejiminin artan kızgınlığı da bir şekilde nihai olarak sonuçlanabilirdi. Yani suikasta uğrayabilirdi. Suriye rejiminin muhalifleriyle muamelede en acımasız şekilde hareket ettiği göz önüne alınırsa...

İlaveten, Libya'nın kendisi de İran devrim liderliğiyle ilişki içinde olup sonrasında Irak'a karşı savaşında İran'ı destekleyecekti. Bu husus dikkate alındığında Lübnan iç savaşının en ateşli döneminde birçok yerel Lübnanlı gücün Musa Sadr'ı devirmeye ilgili oldukları sonucunu çıkartabiliriz.

Gerçekte Musa Sadr'ın kaybolması şaşırtıcı bir tablo ve siyasilerin ileri sürdüğü anlamsız birçok senaryoyu ortaya çıkardı. Her iki şekilde de, Musa Sadr ardında şiddetli bir çatışma ve kendi misyonunu taşıyan silahlı EMEL Hareketi'ni bıraktı. Buna ilaveten, Sadr'ın Şii Yüksek Konseyindeki başkanlık makamı sahipsiz kaldı. Bir yıl sonra İran Devrimi Şah'ı halledecek bir aşamaya geldi ve dört yıl sonra da Siyonist güçler güney Lübnan'ı işgal etti.

Doğrusu, tüm bu karışık hadiseler tamamen İran güdümlü olarak Sadr'ın planlarını gerçekleştirecek Hizbullah hareketinin yükselişini sağladı. Bu nasıl oldu? EMEL'in akıbeti neydi? Şiiilerin güneydeki Filistinlilere yönelik yaklaşımı neydi? Hizbullah durumdan nasıl çıkar sağladı? Hasan Nasrallah kimdi, düşünceleri ve idealleri nelerdi?

Çoğu Müslüman insanları, teşkilatları ve devletleri değerlendirirken olaya gayet duygusal ve rahat bir şekilde yaklaşıyorlar. Onlar olayların arkasında ne olduğunu veyahut meselenin kökeninin, esas nedenlerinin neler olduğunu araştırıp keşfetmek için kendilerini hiç yormuyorlar. Sadece düşünerek olayları değerlendirmek onların büyük ölçüde yanılmalarına ve yanlış yönlendirilmeleri ile kötü sonuçlara varmalarına sebep olacaktır. Herhangi bir

olumsuz sonuçla karşılaşmak ve çok geç kalmamak için bu tür kesimlerin şuurlu davranmaları gerekmektedir.

Müslümanların geniş bir vizyona sahip olmasına çalışılırken İslam dünyasının en hassas bir dönemden geçtiği zaman diliminde sempati duyulan bir harekete dair bilgiler vermenin çeşitli eleştirilere maruz kalınacağı göz ardı edilemez. Elbette durum Sahabelerin durumuyla ilgili görüşler, eleştiriler ve hakaretler yapan Şiiilerin bunu fikir özgürlüğü olarak değerlendirmeleriyle kıyaslanamaz. Makalenin bu kısmının Şiiilerin bizzat kendisinden şiddetli tepki alacağı kesindir. Bu kesimler konunun açılmamasını ve kapatılmasını isteyen, sadece Amerika ve Siyonist rejimin tehlikesine dikkat çekilmesi gerektiğini söyleyen Sünni yazarları dikkate almaktadırlar ve bunları örnek olarak vermektedirler. Buna karşın onlar planlarının başarılmasına doğru geniş adımlar atmaktadırlar. Nihai kerte de Müslümanlar Büveyhi devleti ve hatta daha büyük bir Şii devletinin varlığı karşısında şaşkınlığa uğrayacaklardır.

Musa Sadr'ın Ardından EMEL Hareketinin Bölünmesi

İran'ın Kum şehrinden Lübnan'a geldikten sonra biraz Necef'te yaşayan Musa Sadr müstakbel devlete uygun bir birleşik yapıda Şiiileri birleştirmeye çalıştı. Kendisi yapının mezhebi özellikleriyle bizzat ilgilendi ve dahası 1969 yılında Yüksek Şii Konseyini kurdu. Yine hareketin silahlı yönüne dikkat vererek Lübnan Direniş Oluşumu (EMEL) adlı hareketi kurdu. Sadr Hıristiyan Marunîlerle ve en az onlar kadar ABD, Suriye ve onu Lübnan'a gönderen aralarında o zaman Irak'ta yaşayan Humeyni'nin de bulunduğu önde gelen kimselerle sıkı bağlar inşa etti.

Sadr'ın gücünün artmasıyla çıkar çatışmaları ortaya çıkmaya başladı ve kendisi ve en güçlü destekçilerinden birisi olan Suriye'nin Alevi devlet başkanı Hafız el Esed ile İran devriminin liderleri arasında anlaşmazlık yükseldi. Anlaşmazlık 1978 yılında resmi bir ziyaret esnasında Libya'da sürpriz bir şekilde kaybolması ile sona erdi.

Aslında, Musa Sadr arkasında doldurulacak büyük bir boşluk bıraktı. Şiiiler kendilerini yeniden teşkilatlandırmaya çalıştılar ve Sadr'ın yardımcısı Abdülemir Kabalan'ı Yüksek Şii Konseyine atadılar. Halen kendisi başkan yardımcısı sıfatını taşımakta olup başkanlık koltuğu şimdiye kadar boş bırakılmıştır. Dahası, manevi liderlik şeyhleri olan Muhammed Hüseyin Fadlallah'a verildi.

Yine de EMEL Hareketi olarak bilinen Şii askeri kanadın durumu daha da kötüleşerek mensupları iki gruba ayrıldı. İlk grup 12 imamcılığın (Caferilik) referansı olmaksızın hadiseleri yönetmeyi isteyen, Lübnan dışındaki dini makamlara bağlı olmayı istemeyen, dahası milli bir düşünceyi benimseyen laik Şiiilerden oluşmaktaydı. Bu grubun başını gayet iyi bilinen Nebih Berri yürütmektedir.

İkinci gruba gelince bunlar Mustafa Sadr'ın adımlarını takip etmeyi isteyen ve dahası silah gücüyle bidat fırkası olan Şii mezhebinin uygulandığı Şii temelli bir mezhep devletinin kurulmasını isteyenlerden oluşmaktadır. Böylesi bir devlet otoritesini ulaşabileceği yere kadar genişletecek ve İran'da bir darbe planlayan devrim liderliğine bağlı kalacaktır. Buna karşın ikinci grup onlara önderlik yapacak bir liderden yoksundu.

Bu ters dönem boyunca Irak, Necef'te Şii mezhebinin okuyan iki Şii şahsiyet Lübnan'a geri döndü. Bu iki şahsiyet Musa Sadr'ın mezhepçi dini çizgisini korumada büyük etkisi olan

Abbas Musavi ile Hasan Nasrallah idi. İki adam hemencecik EMEL hareketine geçerek önemli makamlara geldiler. Tabii o sırada Hasan Nasrallah sadece 18 yaşındaydı.

1979 yılında İran devrimi oldu, Şah alt edildi ve Humeyni gerekli düzenlemeleri yapmak ve liderliği almak üzere Paris'ten Tahran'a döndü. Sonrasında Hamaney, muhaliflerinden kurtuldu ve kendisine yardım eden diğer İranlı akımlara mensup olanları da küçük düşürdü. Aslında o kesinlikle bir tutunma noktasını güvenceye alabilirdi. Yine de beklendiği gibi mukaddes şehirleri olan Kum'a gitmedi ve başkent Tahran'da kaldı.

İran'da iyice yerleşince Hamaney büyük sayıda Şii nüfusu barındıran aynı zamanda bölgede büyük bir devleti kurma yönündeki tamamlayıcı Şii planının bir parçası olan Lübnan ve Irak'ı dikkate aldı.

Saddam Hüseyin'in demir yumrukla yönettiği Irak'ta durum gittikçe kötüleşti. Humeyni'nin Paris'e sürgüne gönderilmeden önce on dört yıl yaşadığı Irak'ta bunu bizzat tecrübe etmişti. Bu sebeple Humeyni Irak'taki Şii teşkilatın Saddam Hüseyin'in iktidardaki rejimini deviremeyeceğini kavramıştı. Bu nedenle de Humeyni askeri tercihi seçerek aniden daha İran devriminin hemen bir yıl sonrasında 1980 yılında Irak rejimine karşı kapsamlı bir savaş başlattı. Savaşın başlatılmasının gerekçesi rejimi devirerek bunu Irak'taki Şii merciiyetlere teslim etmek ve nihai kerte de ülkeyi Humeyni'nin uzun hayali olan büyük Şii devletine bağlamaktı.

Çok mezhepli Lübnan'da Humeyni'ye tamamen bağlı insanların yetiştirilmesinde uzun bir hazırlık aşamasına ihtiyaç duyuluyordu. Bu sebeple Humeyni 12 İmamcı Şii (Caferilik) mezhebiyle kendisinin iktidara gelmesine yardım eden Velayet-i Fakih düşüncesine inanan iki şahısla irtibata geçti. Bu iki adam Abbas el Musavi ile Hasan Nasrallah'tı. Bunun ardından İran'ın onlara direk yardımları başladı. Buna karşın EMEL Hareketi halen laik düşüncedeki Nebih Berri'nin liderliğindedir.

1981 yılında EMEL Hareketi dördüncü konferansını gerçekleştirerek güneydeki Şiileri kontrol etme ihtiyacı duyan hareket içindeki muhalif gruplar arasındaki anlaşmazlığa son verdi. Konferans Nebih Berri'nin EMEL'in başı olarak devam etmesi ve güney Lübnan'ın kontrolünde önemli bir adım olarak Abbas Musavi'nin onun yardımcısı seçilmesi şeklinde sonuçlandı.

Siyonist İşgal: Şiilerin Durumu

6 Haziran 1980 tarihinde tüm tarafların düzenlemelerini değiştiren bir hadise yaşandı. Herkesi şaşkırtan Siyonistlerin tam olarak Güney Lübnan'ı işgal etmesi dahası Beyrut'u bile kuşatarak Fetih hareketi lideri olan Yaser Arafat'ın ve güney Lübnan'daki diğer silahlı Filistinli milislerin sürülmesini istemesiydi. Lübnan toplumunda bir baskı gücü teşkil eden Filistinlilerin kovulmasında Siyonist ordunun Hristiyan Maruniler anlaştığı son derece aşırı. Bu bağlamda üç bin Filistinlinin katledildiği Sabra ve Şatilla katliamı gibi başta

gelenler olmak üzere Filistinlilere karşı birçok katliam yaşandı. Her halükarda Siyonistler Hıristiyan Maruniler ile birlikte çoğu Filistinliyi güney Lübnan ve Beyrut'tan sürmeyi başardı.

Aslında bu hadiseler kendi devletlerini burada kullanmak için bir yol açabilecek olan güneyden Filistinlilerin sürülmesi yönünde uzun süredir talepte bulunan Şiilerin arzularıyla da kesişmekteydi. Buna rağmen Siyonist işgalci Filistinlilerin sürülmesinden sonra da geri çekilmedi. Aksine tüm güney Lübnan'ı da işgal ederek Lübnan'a iyice yerleştiler.

Bu gelişme özellikle laikler ve dinciler şeklinde bölünmüş olan Şiilerin kendi devletlerini kurma ümitlerini de mahveden bir etkiye sebep oldu. Dahası, bunların arasında dindar olanlar EMEL hareketinden ayrıldı ve desteklerini kazanmak için İran liderleriyle irtibata geçti. Bunlar çoktan dokuz üyeli bir komite oluşturmuş ve bunlar Tahran'a seyahate gitmişti. Humeyni ile görüşmesinde komite Velayet-i Fakih prensibine olan inançlarını deklare ettiler. Böylece Humeyni Lübnanlı Şiilerin muhatap olacağı ve fakih olarak kabul edecekleri Veliyy-i Fakih olacaktı. Humeyni Lübnan'a dönüşünde gerçekten EMEL Hareketinden ayrılacak ve o zaman Abbas el Musavi'nin liderliğini yaptığı İslami Emel Hareketi olarak bilinen oluşumu kurmaları için bu komiteyi yetkilendirdi.

Yeni kurulan bu yapıyı İran kuvvetli bir şekilde destekledi ve dahası İslami Emel Hareketi'ne askeri eğitim vermek, gerekli finansal desteği temin etmek ve askeri kapasitelerini artırmak için 1500 İran devrim muhafızını Suriye içinden Lübnan'daki Beka vadisine gönderdi. Buna ilaveten bu yeni oluşan hareket bölgedeki İran ve Suriye gibi iki büyük ülkenin de desteğini aldı. Buna rağmen Suriye aynı esnada milli EMEL Hareketini desteklemeye de devam etti.

Hizbullah'ın Kuruluşu ve Güney Hakimiyeti

Lübnan iç savaşı alevlendi ve İslami Emel Hareketi güçlenmeye devam etti. Ta ki 1985 Şubat'ında Abbas el Musavi İslami Emel Hareketine bir alternatif olarak Hizbullah'ı kuruncaya kadar. Üç ay sonrasında, 1985 Mayıs'ında, Nebih Berri'nin başkanlığını ettiği EMEL Hareketi Filistinlilere karşı korkunç bir katliam işleyerek yüzlercesini öldürdü ve güne Lübnan'da hayatta kalanlara öldürücü bir darbe vurdu.

EMEL Hareketi Şiilerin yoğunlaştığı güney Lübnan ve Beka vadisinde liderlik için Hizbullah ile kapıştı. Bu nedenle aralarındaki çatışma oldukça sertleşti ve 1988 yılında Hizbullah'ın EMEL hareketini ezdiği şiddetli çatışmayla son buldu. Akabinde EMEL mensuplarının % 90'ından fazlası Velayet-i Fakih sistemiyle İran'a bağlı olan ve Suriye tarafından desteklenen

Hizbullah saflarına katıldı. Nihayetinde EMEL silahlı alanı bıraktı ve daha çok siyasi bir grup haline dönüştü.

Her ne kadar Hizbullah alanda tek bir rakip olsa da gücünün ana kaynağı olan güney Lübnan halen Yahudiler tarafından işgal altındaydı. Bu da ona Beyrut'taki bazı bölgelere egemen olmasına ve buraları bir sığrama tahtası olarak kullanmasına sebebiyet verdi. Aslında, Hizbullah Hıristiyan nüfusun yaşadığı batı Beyrut'a saldırmaya çalışmadı. Ancak batı özellikle de güney Beyrut'a saldırdı ve buraları askeri güç olarak işgal etmeye başladı. Akıllarda tutulması gereken bir husus, bu bölgelerin Sünni nüfusun yaşadığı yerler olmasıdır.

Hizbullah bazen umumi yerlerde bazen Sünnilerin sahip olduğu topraklarda büyük yapılar inşa etti. Lübnan hükümetince gayet iyi bilinen bu harekete karşın kıl kadar bir harekete girilmedi. Nihayetinde, Beyrut'un güney kenar mahalleri tamamıyla Hizbullah'ın kontrolü altına girerek saf bir Şii bölgesi halini aldı.

1989 yılında Humeyni ölünce yerine devrim liderliği makamına Ali Hamaney geçti. Buna rağmen Hizbullah'ın Veliyy-i Fakih olan Ali Hamaney'e bağlılığında bir değişiklik olmadı. Aynı yıl içinde, Lübnandaki çatışan taraflar Suudi arabulucusuyla Taif'de bir araya geldi. Burada Lübnan iç savaşını sona erdiren Taif Anlaşmasını imzaladılar. Yine aynı yıl Lübnan'daki Sünni şahsiyetlerin en önde gelenlerinden birisi olan Şeyh Hasan Halid şehit edildi. Böylece Sünniler liderlerini kaybettiler ve Hizbullah'ın Lübnan'da İslami bir sembol olarak yükselmesinin de yolu açılmış oldu.

Yahudilere Karşı Savaş ve Sünnileri Tahkir

Hizbullah daha öncesinde sahibi olduğu ve üzerinde Şii devleti kurma arzuları bulunan toprakları özgürleştirmek için Yahudilere karşı savaş hazırlığına başladı. Suriye desteğinin yanı sıra İran'dan inanılmaz miktarda paralar Hizbullah'a aktı. Bu durum sonrasında liderliği Hasan Nasrallah'ın alacağı Hizbullah Genel Sekreteri Abbas Musavi'yi öldüren Yahudilerin canını sıktı.

Aynı yıl yeni bir Sünni sembol olan Lübnanlı Sünnilerin etrafında harekete geçtiği Refik el Hariri ortaya çıktı. 1992'den 1996'ya kadar başbakanlık görevini üstlenen Hariri Lübnan'ın yeniden inşasına başladı ve oldukça rağbet kazandı.

1996 yılında Siyonistler Lübnan'a karşı Gazap Üzümleri Operasyonu adını verdikleri barbar bir tecavüze başladı. Vatansız heves Lübnan halkını Siyonist işgalden kurtulması için teşvik etti. Hizbullah Siyonist düşmana karşı direnmek için Lübnan tugaylarını oluşturduğunu duyurdu. Lübnan'ın muhtelif gruplarından insanlar tugaylara katıldı. Bunlardan % 38'i Sünni, % 25'i Şii, % 20'si Dürzi ve % 17'si ise Hıristiyanlardan oluşmaktaydı.

Tugayların başlattığı saldırılar Siyonistlerin 200 yılında Şeba çiftlikleri bölgesi hariç güney Lübnan'daki çoğu bölgeden geri çekilmesine sebebiyet verdi. Ondan sonra Hizbullah tüm kurtarılan bölgeleri işgal ederek bu yerlerde Lübnan silahlı güçlerin konuşlandırılmasını reddetti. Böyle yaparak Hizbullah Lübnan'ın özgürlüğe kavuşturulması yönünde kullanılan müttefik gayretleri kendi menfaati doğrultusunda yön değiştirtti. Dahası, Hizbullah güney

Lübnan'daki Sünnilerin sahip olduğu bölgelere ve Cebel Lübnan'a tecavüzde bulundu. Bu yetmezmiş gibi bir de el Hayya bölgesine tahsis edilen Vakıfların yanı sıra Yunus Peygamber Camisi de dahil bazı camileri kendi emelleri doğrultusunda kötüye kullandı.

Refik el Hariri ve Şii Yayılmacılığı

Tekrar Refik el Harisi Siyonistlerin çekildiği aynı yıl başbakanlık koltuğuna oturdu. Dahası kendisi ve ailesi bir kez daha Lübnan'daki Şii yayılmacı heveslerine karşı gerçek bir meydan okumayı temsil eden meşhur Sünni bir sembol haline gelmeye başladı.

Hizbullah'ın gücü artmaktaydı ve İran-Suriye destekli bir Şii devleti kurma fırsatını beklemekteydi. Ancak Refik el Hariri'nin yükselişi Lübnan halkının gözünde durumu biraz daha dengelemiş oldu. 2004 yılında Lübnan'daki askeri varlığı gittikçe yoğunlaşan Suriyeliler ile farklılıkları nedeniyle başbakanlık makamından istifa etti. Sonrasında 14 Şubat 2005 tarihinde büyük bir şaşkınlık yaşandı. Refik Hariri Beyrut'ta konvoyuyla beraber suikasta kurban gitti ve böylece Sünniler de tek sembollerini kaybetmiş oldu. Unutulmaması gereken bir husus da şu: İçinde ABD, Fransa, Suriye, İran ve Lübnan istihbaratı da olmak üzere birçok dünya istihbarat teşkilatı Lübnan sahasında çalışmaktaydı.

Refik Hariri'nin suikastıyla Lübnan çok büyük bir şoka uğradı. Uluslararası kamuoyu olayın arkasında Suriye'nin bulunduğu işaret etti ve dahası Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesini istedi. Buna karşın Hizbullah 8 Mart 2005 tarihinde Lübnan'daki Suriye varlığını destekleyen ve çekilmesini reddeden büyük bir miting düzenledi. Buna karşılık el Müstakbel (gelecek) Hareketi de karşı cevap verdi. Bu hareket içinde Saad el Hariri liderliğindeki Hariri ailesi, Velid Canbolat liderliğindeki Demokratik Topluluk Birliği ve Semir Ca'ca'nın liderliğindeki Marunî Lübnan Güçleri yer almaktaydı.

Bu grup da 14 Mart 2006 tarihinde büyük bir miting düzenleyerek Suriye'nin Lübnan'dan çekilmesini istedi. İlâveten o güne nispeten hareket 15 Mart koalisyonu olarak adlandırıldı. Sonrasında zaten Suriye de aynı ay Lübnan'dan güçlerini geri çekti.

Hizbullah'ın İkilemi ve 2006 Lübnan Savaşı

Suriye'nin geri çekilmesinden sonra Hizbullah özellikle mezhep tonlu sesli şekilde çalmaya başlamasından sonra Lübnan'da bir ikilem ile kendini karşı karşıya buldu. Bu münasebetle de Hizbullah diğer güçlerle önemli bir siyasi bir çalışma yapmaya katılım kararı aldı. Dahası Hizbullah milletvekili seçimlerini Sünni el Müstakbel Hareketi, Dürzi Velit Canbolat - her ne kadar ikisine de düşman olmasına rağmen - ve Emel hareketi ile birlikte yürüttü ve bu dördü koalisyon ismini aldı.

Koalisyon meclisteki toplam 128 sandalyenin 72 tanesini kazandı ve çoğunluğu teşkil etmesi nedeniyle Fuad Sinyora başkanlığında Lübnan hükümetini kurmuş oldu.

Şartların mecbur kılması nedeniyle Hizbullah farklılığına rağmen Sünniler ile birlikte olmaya çalıştı ve böylece bir vatansever katılımcı gibi görünebilmeyi ümit etti. Yine de hareketin lideri Hasan Nasrallah hükümet toplantılarına veyahut kamu konferanslarına katılmayarak sadece temsilci bir heyeti gönderdi. Dahası kendisi sanki hepsine gelecekte onlara hükümferma olacağı işaretini verirdesine herkesle son derece kibirli bir şekilde

muamelede bulunacaktı.

Aslında bu bakış açısı şu gerçeğe tam olarak açığa çıktı: Hizbullah sözde müttefiki olduğu hükümet ortaklarından veyahut kendisini seçerek meclise göndermelerine yardımcı olanlardan hiçbir kimseye danışmadan sekiz Siyonist askerinin öldürüldüğü ve iki tanesinin de esir alındığı askeri bir operasyon başlattı. Bu askeri operasyon sadece Hizbullah'ı değil tüm ülkeyi Siyonist rejim ile savaşmaya itti.

Meşhur savaş 2006 Temmuz'unda başladı. 33 gün süren savaşta Siyonistler yoğun hava ve top ateşi ile Lübnan sivil altyapısını hedef alıp zarar verdi. Hizbullah da roket fırlatarak karşılık verdi. Birçok Lübnanlı savaşta boyunca öldü. Ancak Yahudiler Hizbullah'ın roketlerini durdurmada başarısız oldular. Ki hava saldırıları Hizbullah'ın roket atışını engellemek ve iki esiri kurtarmak için yapılmaktaydı.

Yıkıcı savaş tüm ülkede çok büyük bir yıkımla karşı karşıya kalan bir Lübnan toplumunu geride bıraktı. Aynı zamanda savaş halen İran'ın gelişmiş silahlarına sahip olan ve Suriye tarafından ciddi şekilde desteklenen Hizbullah ile temsil edilen Şii etkisini de artırdı. Bu zamandan sonra herkes Yahudilere karşı savaşında İslami bir bakış açısıyla sempati duydukları Hizbullah'tan esinlenen bütünüyle bir Şii hegemonyasına ülkenin düşebileceğini hissetmeye başladı.

Bundan sonra Lübnan'da ne oldu? Şii planını daha ileri götürmek için hangi adımlar atıldı? Hasan Nasrallah Lübnan'a dair gelecek perspektifini nasıl ifade etti? Hizbullah son seçimleri kaybetmesine rağmen nasıl gücünü artırdı? Bu duruma dair İslam ümmetinin görevi nedir?

2006 savaşı Müslüman ülke sokaklarında çok kuvvetli bir sevince neden oldu. Müslümanlar 1973 tarihinden bu yana yani 30 yıldır Yahudilere karşı gerçek bir zafer kazanamamayı dikkate alarak sevinmekteydiler. Hizbullah ve lideri geniş bir şekilde takdir gördü. Olay o kadar abartıldı ki bazıları Hasan Nasrallah'ın gizli veya açık şekilde daimi olarak Sünni düşmanlığını elzem kılan İmamiye (Şii Caferi) mezhebine dikkat etmeksizin İslam Ümmetinin lideri olması beklentisini dile getirdi.

Hizbullah'ın Hükümete Karşı Darbesi

Temmuz savaşı gibi büyük bir hadiseyi en iyi şekilde kullanabilmeyi ümit eden Hizbullah hemen kendisinin de bir kurucu unsuru olduğu hükümete karşı bir darbe gerçekleştirmeyi kararlaştırdı.

30 Aralık 2006 tarihinde hükümet merkezinin çevresinde büyük bir oturma eylemi gerçekleştirildi. Uzun süreli olması için de 600'den fazla çadır kuruldu. Eylemde hükümetin başbakanı olan Fuad Sinyora'nın görevden alınması istendi. Her ne kadar Lübnan Anayasası Sinyora'nın halefinin de Sünni olmasını gerekli kılıyor olsa da Hizbullah'ın talebi bunu bilerek durumu kendisinin istediğinde değiştirebilme yeteneği olduğunu göstermekten başka bir şey değildi.

Zira Hizbullah Hasan Nasrallah'ın temsil edildiği Lübnan'ın lideri olacağı varsayılan bir adamın emirlerinin dinlenmesi ve itaat edilmesi gerektiğini haleflerine çoktan deklare etmişti. Buna karşın hükümet Nasrallah'ın emirlerine boyun eğmedi ve böylece oturma eylemi 18 ay daha devam etti. Durum Hizbullah'ın canice askeri bir eylem başlatmasıyla daha da kötüleşti. 9 Mayıs 2008 tarihinde Hizbullah'ın silahlı güçleri tamamen Sünnilerin yaşadığı batı Beyrut'u kuşatarak eğer hükümet düşmez ise burayı işgal etmekle veyahut kuşatmayı kaldırmamakla tehdit etti.

Artık konjonktörel davranmanın vakti geçmişti. Yaşanan bir somut gerçeklikti. Militan milisler Beyrut eksenini kontrol etmek için harekete geçti. Bu durum 3 Mayıs 2008 tarihinde daha kuşatma başlamadan altı gün öncesinde Velid Canbolat'ın açığa çıkardığı gerçeklere dikkatimizi çekmektedir. Yaptığı basın toplantısında Canbolat kendisinin havalimanı çevresinde Hizbullah tarafından yerleştirilen gözetleme kameralarının açığa çıkma etkileri üzerine Lübnan Savunma Bakanı İlyas Murr ile Lübnan ordu istihbaratı arasında bir yazışma bulabildiğini duyurdu.

Canbolat Lübnan'da silahlanma yasak iken Hizbullah'ın İran tarafından ağzına kadar silahla doldurulduğunu sözlerine ekledi. Kısa bir süre sonra Hizbullah'ın Lübnan ordusundan çok daha iyi bir şekilde silah ve mühimmat depolarına sahip yegane askeri varlık olacağını beklediğini söyledi.

Doha Anlaşması ve Nasrallah'ın Gafı

Batı Beyrut'un kuşatılması 13 gün daha sürerek savaşın ve oturma eyleminin sona erdiği Doha Anlaşmasına kadar devam etti. Lakin Sünni el Müstakbel Hareketi, Şii Hizbullah, Şii EMEL Hareketi ve Demokratik Buluşma Blokundan mürekkep dörtlü koalisyon da çözüldü. Bunu akılda tutarak, herkes şu sonuca vardı: bu tür ittifakların devamı imkansızdı ve Sünniler ile Şiiilerin çıkar çatışmaları kaçınılmazdı. Bu sebeple taraflar karşılıklı suçlamalara ve ikili rekabete başladı.

Öte taraftan el Müstakbel Hareketi veya 14 Mart İttifakı Şiiilerin tüm Lübnan'ı kontrol edebilme ihtimallerini daha gerçekçi bir şekilde kavramaya başladı. Bir taraftan da Hizbullah el Müstakbel Hareketi'ni Amerika'ya sadık olmakla suçlayarak Lübnan halkı ve milliyetçi akımların gözünde değerini düşürmeye çalıştı.

Karşılıklı suçlamalar devam etti ve zaman geçtikçe özellikle de Haziran 2009 meclis seçimleri yaklaştıkça daha yüksek bir perdeye yükseldi. Bu çerçevede Saad Hariri'nin başkanlığındaki 14 Mart İttifakı Hasan Nasrallah liderliğindeki Hizbullah'a karşı seçimlerde

yarıştı. Her parti bir taraftan avantajları ve kapasiteleri ile propagandaya başlarken aynı esnada diğer bir tarafı da kötölemekteydi. Bu arada Hasan Nasrallah öyle büyük bir gaf yaptık ki bu eğer Allah (cc) hakikati ortaya çıkarmak istemeseydi böylesi bir tecrübeli siyasetçinin hiç yapmayacağı bir şeydi.

Nasrallah 29 Mayıs 2009 tarihinde seçimlerden hemen önce konuşmasını yapacağını duyurdu. Hizbullah'ın resmi internet sitesinde yayımlanan konuşmasının dökümünde Nasrallah eğer seçimleri kazanırsa Lübnan ve Suriye'den silah ithal edeceğini söyledi. Öyle Şii mezhepçi bir üslupla konuşuyordu ki şunları söylemekteydi: "Bildığım kadarıyla İran İslam Cumhuriyeti, özellikle de Muhterem lider İmam Hamaney (Allah ömrünü bereketlendirsün) Lübnan'dan hiçbir şeyi eksik etmeyecektir."

Görünüşe bakılırsa o Lübnan halkına dobra dobra sadece Şiilerin kendilerine güvenlikleri ve şerefleri için gerekli para kaynağını temin edebileceğini söylemektedir. Dahası Hizbullah'ın gücüne ve ilişkilerine dikkatleri çekmek için sopa ve havuç yaklaşımını uyguladığını söyledi. Lübnan halkı mesajı aldı ancak Hasan Nasrallah'ın beklentilerinin aksine. Lübnanlılar Şii tehlikesinin farkına vardılar ve Hizbullah'ın iktidarı almasının Lübnan'a değil Hizbullah'a daha fazla silah deposu anlamına geleceğini ve İran ile büyük ihtimalle Suriye'ye sadık bir Şii devletin kurulacağını fark ettiler. Bu gidişattan endişe duyan Lübnan halkı bu hissiyatlarını seçim bürolarına yansıttılar ve bu durum kendilerini 14 Mart İttifakı için oy itmeye teşvik etti.

Her ne kadar Saad el Hariri babası Refik Hariri kadar siyaseten etkili bir şahsiyet olmasa da Lübnan halkı kendisine rahatsızlık verici durumun farkında bir orantıyla davrandılar. Seçim sonuçlarının Amerika'nın baskısıyla olduğunu savunanlara gelince seçimlerin kimsenin itiraz etmediği ölçüde şeffaf bir şekilde gerçekleştiğini söylemekteyiz. Gerçekte 14 Mart İttifakı nisbeten Lübnan seçimlerine göre çok büyük bir rakam olan 14 sandalye kazanarak zafer elde etti ki bu vizyonun son derece açık olduğu anlamına gelmektedir.

Hizbullah'a Karşı Yaklaşımlar

Uzunca bahsedilen olaya işaret ettikten sonra değerli okurlara olayları düşünürken Müslüman zihniyetin keşiştiği ve birçok kafa karıştırıcı soruya bazı yorumlar getirecek bir tartışma başlatmak istiyorum. Okurlar benimle hemfikir olabilir de olmayabilir de. Ancak ben herkese görüşlerimi paylaşırken duygularımızı bir kenara bırakmamız gerektiğini söylüyorum. Aslında yapılması gereken düşünülüp tartışılarak bir yargıya varılması gerektiğidir. Dahası, bizler geçmiş ve modern tarihten bahsederken hadiseler arasında bir irtibat kurarken bunların kökenleri ve başlangıcını da dikkate almak durumundayız. Yine hadiselerin perde arkasının ne olduğunu bilmek, hedeflerini, altyapısını ve her tarafın inancını bilmek durumundayız ki böylece sağlam bir analiz yapabiliriz. Bunu yaptığımızda ise doğru olduğunu düşündüğümüz şeylere, savunduğumuz saldırılara veya saldırdığımız savunmalara dair birçok bakış açısını değiştirebiliriz. Bu çerçevede;

İlk olarak: büyük olasılıkla ve belki de potansiyel olarak Lübnan'da bir Şii devleti pek geçmeden kurulabilir. Hakikatte, Hizbullah salt bir parti veya bir mezhep olmayıp aynı zamanda bir devletin sahip olabileceği imkanları elinde tutmaktadır.

Dahası İnan ile Suriye güçlü bir şekilde kendisine sadık bir Şii devletin kurulmasını desteklemektedirler. Arzu edilen devlet güney Lübnan'ı, Lübnan'ın kuzeybatısındaki Beka bölgesini kapsamakta ve muhtemel olarak kuzey Beyrut'taki Sünni bölgesine bile genişletilebilmektedir. Ayrıca böylesi bir devlet batı ve güney Beyrut'u da tahakküm altında tutacaktır. Hıristiyanların hakim olduğu bölgelere gelince onlar farklı görüşün unsurlarıdır. Ancak bizler Hizbullah'ın Lübnan topraklarında iki Şii ve bir Hıristiyan devletin varlığını kabul edebileceği ihtimalini de gözden uzak tutmamalıyız.

Bin yıl önce (Şiiliğin bir kolu olan) İsmaililer Haçlılara bir teklif getirmiş Sünni bölgeleri kendi aralarında paylaşmayı etkin kılmak için Akdeniz'e saldırılarını söylemiştir. Böylece Haçlılar Suriye ve Lübnan'ı ele geçirirken Şiiler de Filistin ve Ürdün'ü alacaklardı. Teklif Haçlılar tarafından reddedildi; zira onlar Akdeniz'i paylaşım olmaksızın tahakküm etmek istiyorlardı.

Herhangi bir şekilde Sünnilerin Lübnan'da Şii bir devletin hakimiyetini kabul etmeleri kolay değildir. İnan ve Irak'taki Sünnilerin neler yaşadığına bakılması gerekir. Yine Lübnan'daki Sünnilere karşı EMEL hareketinin ve sonrasında Hizbullah'ın davranışlarının neler olduğu da gözlerden ırak tutulmamalıdır.

Yine tarih boyunca Büveyhiler, Hamdaniler, Ubeydiler (yanlış şekilde Fatimi olarak isimlendirilmektedir) ve Safavi devletlerinin neler yaptıklarına bakılmalıdır. Herhangi bir güçlü Şii devletin kurulmasının ne olduğu tarihin aşamalarına bakıldığında ilk etapta Sünnilere karşı hakimiyet olduğu anlamına geldiğini gösterecektir. Bu husus çok ciddi delillerle ispatlanmış bir akidevi meseledir.

Çıkarlar Çatışması

İkinci olarak: Hizbullah'ın Yahudilere karşı savaşı akidevi savunmadan ziyade bir çıkarlar çatışmasıydı. Bunu daha açmak için 1982 yılına gitmek gerekir. Bu tarihte Yahudiler güney Lübnan'ı işgal ederek bir Şii devletini beklemeye matuf bir bölge dizayn etmeyi hedefledi. Bu nedenle de hayatta kalmak için onlara karşı direnmek kaçınılmazdı. Buna ilaveten yaşanan dünyanın herhangi bir yerinde olanların bir benzeri şekilde tipik bir savaştı. Yaşanması muhtemel ve olduğunda diğerlerinden farklı olmayan bir savaş. Yoksa Yüce Allah'ın adının yüceltilmesi için başlatılmış bir savaş değildi. Öte yandan Şiilerin Allah'ın kelimesi hakkında yanlış ve bozulmuş anlayışlarına göre sözde günahsız ve peygamberlerden daha üstün mertebede olan masum İmamları vardır.

Varsayalım ki Şiiler Lübnan'ın kuzey kısmında yerleşmişken Sünniler de ülkenin güneyinde yerleşmiş olsun. Eğer böyle bir hadise olsaydı Şiilerin Sünnilerin yaşadığı bölgeleri savunabileceğini düşünebilir miydiniz? Bunun imkansız olduğunu kesinlikle söyleyebilirim. Hatta ben şahsen eğer böyle bir hadise vukubulmuş olsa onların Lübnan topraklarını bölmek için Yahudilerle kendi aralarında işbirliği yapma ihtimalleri bile olabileceğini düşünmekteyim. İnanınız bana bu söylediklerim soyut varsayımlardan ibaret şeyler değil. Hakikatte Şiiler Lübnan'da onlarca yıl yaşadılar, ancak buna rağmen onlar Filistin'deki Yahudilere karşı savaşmak için kollarını dahi kıpırdatmadılar. Oysa külliyatlarında Filistin'in Yahudi işgalini kabul etmektedirler.

1948 savaşı esnasında Suriye'deki İhvanul Muslimin (Müslüman Kardeşler) Teşkilatı genel müşidi olan büyük alim Dr. Mustafa el Sibai (Allah rahmet eylesin) Sünniler ile Şiiler arasında ittifak temin etmeye çalıştı ve Filistin'in kurtuluşunda Şiilerin Sünnilerin yanında yer alması konusunda uyarılarda bulundu. Dr. Sibai'nin hüsraniyle sonuçlanacak şekilde onlar bunu reddettiler ve bu hususta teklediler. Sünnet'e Giriş ve İslam Hukukundaki Yeri adlı kitabında Dr. Mustafa el Sibai Şiiler ile Sünniler arasında bir uzlaşmanın imkansız olduğunu ifade etmiştir. Zira Şiilerin uzlaşmadan anladığı ortak bir zemin bulmaktan ziyade Sünnilerin Şiileştirilmesi anlamında bunu kullanmaktır.

Buna ilaveten, 1967 yılında Altı Yıl Savaşı patlak verdiğinde kuzey Filistin'e yapışık olan Şiiler kıllarını bile kıpırdatmadı. Daha da kötüsü Musa Sadr 1978 Martında şu meşhur sloganını duyurdu: Silahlar erkeğin süsüdür! Oysa 1973 yılındaki Ekim Savaşı patlak vermesinin altı ay sonrasında bu slogan duyurulmuş ve Filistin'deki Yahudilere karşı savaşa Şiiler katılmamıştı. Üstelik herkesin 2009 yılındaki son Gazze Savaşına da tanıklık ettiğini sanıyorum. Ki sözde Hizbullah'ın roketlerinin Siyonistleri yoğun bombardımandan uzak tutabilecek boyutlarda olduğunu da insanlar fark etmişlerdir. Gerçek şu onlar Siyonist düşmanı uzaklaştırmak için tek bir roket bile fırlatmadılar ve sadece bağırıldılar: başka da hiçbir şey yapmadılar! Bu nedenle Siyonist düşman Hizbullah'ın gücünün kendi topraklarıyla sınırlı olduğunu, Filistin'in şimdi ne Hizbullah ve ne de İran için arzu edilen bir hedef olmadığını gayet iyi farkındadır. Aynı şekilde Amerika da İran'ın kendisine karşı olumsuz propagandasının gerçekçi olmadığını sadece Müslümanların duygularını etkilemek için artistik bir teşebbüsten başka bir şey olmadığını bilmektedir.

Irak'taki Şii programının bütünüyle Amerika tarafından destekleniyor oluşu gerçeği buna mükemmel bir kanıttır. Ayrıca Amerika İran, Irak, Suriye ve Lübnan'ı kapsayan büyük bir Şii devletinin kurulmasına da karşı değildir. Şöyle ki Amerika böylesi bir devletin İslam bölgesinde güçler dengesine sebebiyet verebileceğini ve bu devletin de otomatik olarak özellikle Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün gibi bölgedeki birçok ülkede İslami uyanışla temsil edilen Sünni genişlemesine karşı bir tökezleyici taş olabileceğini ümit etmektedir. Öte yandan Amerika mezkur üç ülkenin siyasi, askeri ve ekonomik olarak zayıflamasına çalışmaktadır.

Zafer ve Sapasağlam İman

Üçüncü olarak: Bir zafer kazanmak illa sapasağlam bir imanın olduğu anlamına gelmediği gibi bir sıkıntıyla maruz kalmak da illa ihlaslı olduğuna işaret etmez. Gerçekte tarih boyunca birçok muzaffer millet mübtedi (dinde bidat üretenlerdi). Örneğin bakınız Hacıları öldürmelerine, Hacerül Esved'i yerinden söküp fitneye sebebiyet vermelerine rağmen Şii Karmati devleti neredeyse üç yüz yıl hüküm sürdü. Aynı şekilde Farslılar, Romalılar, Moğollar, İngilizler ve Amerikalılar da yanlış inançlara sahip olmalarına rağmen güç sahibiydiler. Hatta birçok diktatör ve zalim Müslüman idareciler de hakiki İslami inançlardan sapmalarına rağmen onlarca yıl halklarına hükmettiler.

Diğer bir deyişle, Müslümanlar zaferin ve iktidarı ele geçirmelerin illa da sapasağlam bir inancı gösterdiğini sanmamalıdır. Onlar insanların sözlerinin ve eylemlerinin Kur'an ve Sünnet'e göre olup olmadıklarını göz önüne almalıdırlar. Hakikatte birçok insan ölüme cesurca meydan okumakta ve kahramanca bir direniş sergilemektedirler ve yapacaklardır da...Ancak böylesi eylemleri Allah için yapmadıklarından ötürü cehenneme gireceklerdir.

Örneğin Hz. Muhammed (sav) zamanında bir adam müşriklere karşı çok kahramanca bir şekilde savaştı ve Müslümanlarca bundan dolayı büyük bir mükafat alacağı düşünüldü. Oysa Hz Peygamber (sav) onun cehennem ehlinden bir adam olduğunu söyledi. Hz. Peygamberin (sav) bu açıklamasıyla şaşkına dönen sahabe-i kiram can çekişmekte olan o adama giderek kendisine sordular. Adam kendisinin Allah'ın rızası savaşmadığını kendi halkını savunmak için savaştığını söyledi. Hatta sadece dünyevi çıkarlar için savaşmıştı ve sadece boş bir dava için savaşmıştı. Bunu niçin söylüyorsunuz? Şu gerçeğe vurgu yapmak istiyorum. Ben Hizbullah'ın niyetinin derinliğine inmeye niyetli değilim, bunu Allah bilir. Ancak ben sadece aleni bid'at davranışlarını ve bir itikadı duyurmak için konuşmaktayım. Şiiilerin zaferleri ve hakimiyetleri hakkında daha fazla bilgi için "[Sii Hakimiyeti](#)" başlıklı makaleme bakılabilir. Lakin, bu zaferlerin prensipleri savunmaktan ziyade doğru yoldan daha da sapma göstergeleri olduğunu ifade etmeliyim.

Sünnilerin Yaklaşımı

Dördüncü olarak: Hizbullah'ın Yahudiler ile anlaşmazlığının bir çıkarlar anlaşmazlığı olduğunu söylerken Sünnilerin bir yaklaşım benimsememeleri gerektiğini kast etmiyoruz. Bu bağlamda ben birçok dava arkadaşım ve üstadım ile farklı düşünmekteyim. Onlar bu çerçevede anlaşmazlığın her iki tarafı için de tarafsız bir davranış sergilenmesi gerektiğini veya bir davranış takınmamanın daha uygun olacağını söylüyor. Bunlar yanlış şeyler. Çünkü hakikatte bir Müslüman olumlu bir rol takınmalı ve hem zararı hem de faydayı tahmin edebilmelidir. Bizler zaten çoktan Filistin topraklarını işgal etmiş bir Siyonist rejim ile bir kısmı Siyonistlerin işgali altındaki yerde yaşayan Hizbullah arasındaki bir savaştan bahsediyoruz. Bunu göz önüne alarak şunu söylemeliyiz ki: Siyonistlerin zayıflatılmasının kendisi bir hedeftir. Hiçbir zaman Siyonist saldırganlığının tartışılmaz olduğunu da aklımızın bir köşesinde tutalım. Böyle olunca, Lübnan topraklarının da kurtarılması bir öncelik taşımaktadır. Bundan sonra Müslümanlar kendi işlerini idare altına alabilirler ve bu şekilde Yahudiler ve Hizbullah tarafından ele geçirilen haklarını muhafaza edebilirler.

Ben gerçekten son derece Lübnan'da Yahudileri çıkarmaya ahd etmiş Lübnan direniş tugaylarına 1997 yılında büyük sayılarda katılan Lübnanlı Sünnilerin yaklaşımını takdir ediyorum. Her ne kadar tugaylar Hizbullah liderliği altında olsa da, her ne kadar sonrasında Hizbullah onların katkısını inkar edip küçük görse de bu böyledir. Sünniler gayet net bir vizyona sahiptiler. Bu bağlamda Hz. Muhammed (sav) Ebu Cehil tarafından parası çalınan bir müşrik adamın hakkını alması noktasında onu desteklemişti. Böyle yaparak Hz. Peygamber (sav) adamın çalınmış parasını Lat ve Uzza gibi putlarına giderek ibadette kullanacağı bahanesiyle tereddütte bulunmamıştı. Yani Hz. Peygamber (sav) başka bir niyeti olmaksızın sadece adamı destekledi o kadar. Akabinde Hz. Resulullah (sav) başka bir durum olunca adamı Allah'a davet etti.

Biz Müslümanlar hiçbir zaman olayları karıştırmayız. Her ne kadar bölgede Şii bir gündemi olan Hizbullah tehlikesinin farkındaysak da aynı bölgede yine Siyonist bir gündemin varlığının da o kadar farkındayızdır.

Beşinci olarak: Hasan Nasrallah karizmatik bir kişiliğe sahip olması hasebiyle de diğerlerini etkileyebilecek kişisel yeteneğiyle kitlesel ateşli bir adanmışlık ve heyecan oluşturabiliyor.

Dahası kendisi birinci sınıf bir siyasetçi ve kıvrak zekalı biri. Onun siyasi ve idari yetenekleriyle büyülenmiş olmaya itirazım yok. Hatta ben onun halka konuşmalarındaki yeteneği veyahut siyasi dengeleri kavrayış yeteneğini takdir etme noktasında endişeli de değilim. Hülasa olarak şunu söylüyorum: Eğer Müslümanlar belirli noktalarda onu bu veya şu şekilde örnek almak isterlerse buna da itirazım yok. Lakin mahzurlu olan nokta onun Allah'ın razı geldiği cihadı yapan bir İslami lidermiş gibi cazip gelmesidir. Takdir edilecek bir liderin sağlam bir imana sahip olması, ibadetini etmesi, Hz. Resulullah (sav)'ın sünnetinin sadık bir takipçisi olması ve Allah'ın emir ve taatlarını daimi olarak yerine getirmesi gerekir. Bu durumda Hasan Nasrallah'ın nasıl bir zihniyet dünyasına sahip olduğuna bakmak gerekir.

Hasan Nasrallah'ın Düşünceleri

Hasan Nasrallah Şiiliğin 12 İmamcı (İmamiye veya Caferilik) ekolünü benimsemektedir. Bu mezhebin ve düşüncenin ne olduğunu açıklamaya gelince: Onlar tüm Sahabenin Hz. Ali'nin halifelik hakkını gasp ettiğini ve bunu Hz. Ebubekir'e, Hz. Ömer'e ve Hz. Osman'a verdiklerine inanmaktadırlar.

Bu mezhebi benimseyen Hizbullah Genel Sekreteri Hasan Nasrallah yine Hz. Peygamberin halifeliği (sav) (Şiilerin) hatasız olduğuna inandığı 12 İmam'a tahsis ettiğine inanmaktadır. Hatta bundan da öte o, 12. İmamın halen yaşadığına, Allah tarafından gizlendiğine ve sonrasında ortaya çıkacağına inanmaktadır. Bundan başka Nasrallah, dinin rüknü kabul ettikleri Takiyye inancını benimsemektedir. (Takiyye bir tehdit, öldürme veya zorlama durumunda iken kişinin kendi inancını saklamasına izin vermektedir.) Bunlara ilaveten, kendisi Sünnilerin Ehli Beyt'e düşmanlık taşıdığına inanmaktadır. Oysa Sünniler Hz. Resulullah'ın sünnetine ve mübarek Ehli Beyti'ne Şiilerden daha çok saygı göstermektedirler. Bundan başka kendisi büyük imamların hakiki imamlar olduğunu söylemektedir.

Hasan Nasrallah geçici evlilik olan (İslam alimlerinin tamamı haram olduğunda ittifak etmişlerdir) Mut'a'yı meşru görmektedir. Buna göre, kendisi bir genç adamın kız arkadaşıyla veya farklı bir kızla sadece bir günlüğüne veya saatliğine cinsel isteğini yerine getirmesi ve sonrasında da boşanmasına izin verilebileceğine inanmaktadır. Kendisi Velayet-i Fakih teorisine inanmakta ve hatta daha da ileri giderek İran Devrimi Rehberi Ali Hamaney'in emirlerini herhangi bir şekilde ihlal etmeyi yasaklamıştır vesair.

Hiçbir şüphe yoktur ki Hasan Nasrallah yukarıda bahsedilen dogma fikirlere sıkı sıkıya inanmaktadır. O zaman kalkıp da birinin ondan Sahabelere hakaret ettiğini veya Müminlerin Annelerine dil uzattığını hiçbir zaman duymadık demeleri anlamsızdır. (Çünkü bunu yapan, yazan ve inanan bir düşünceye sahiptir kendisi). Bu cümleyi kullanan saf insanlara illa da ondan bu meyanda bir şey duymanız gerekmez diyorum. Çünkü söylemese bile Caferi (İmamiyye Şia'sının) en temel iman esasları bunlardır. Örneğin düşününüz bir Müslüman komşunuzun siz "Allahtan başka ilah yoktur, Hz. Muhammed onun elçisidir" şeklinde kelime-i şehadeti duymamış olabilirsiniz. Şüphe yok ki siz onun Müslüman olduğunu biliyorsunuzdur. İşte aynı şekilde, bir Caferi Şii'si de yukarıdaki tüm inanç esaslarını benimsemelidir; yoksa kendisi başka bir inancın müntesibi olmuş olacaktır. Eğer Sahabe-i Kiram'a saygı gösterecekse Hasan Nasrallah, hiçbir zaman o Hz. Ali bin Ebu Talib'in, Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin'in veya diğer imamlarının da dahil olduğu 12 İmam (Caferilik) Şii mezhebinin hükmünü doğrulayamayacak ve ortaya koyamayacaktır.

Şüphesiz böylesi yanlış inançları ve bid'at düşünceleri benimseyen bir şahıs hiçbir zaman hayran kalınamayacak bir şahsiyet veya herhangi bir şekilde örnek bir mükemmel Müslüman lidermiş gibi lanse edilemez. Ancak daha öncesinde de ifade ettiğim gibi tıpkı herhangi diğer bir insanda olduğu gibi onun da bazı yönlerinden istifade edilebilir. Yetenekleri ve kapasitesi ile insani özellikleri alınabilir İslami yönleri değil.

İslam tarihinin belirli zaman dilimlerinde Haçlılar o zaman Mısır'ı yöneten güçlü bir komşu Şii Ubeydi devletinin varlığı esnasında Akdeniz ve Filistin'i işgal ettiler. Yine de imanlı Müslümanlar o zaman bu müfsit devletin yüksek siyasi, idari ve askeri standartlarına rağmen onların liderlerini örnek olarak almadılar. Bilakis onlar bu anlamda kendi şahsi liderlerini çıkardılar. Bu nedendir ki İmaeddin Atabeg Zengi, Nureddin Mahmut ve Selahaddin Eyyubi ortaya çıktı.

İşte bu mevzu şu an bizleri ilgilendirmesi gereken bir mevzudur. İran, Irak ve Lübnan'da Şii projesi olgunlaşıp adım adım ilerledikçe bununla aynı şekilde boy ölçüşecek ve onu sonrasında aşacak olan bir Sünni projesi nerededir?

Kur'an ve Sünnete dayanan ve selef-i salihlerimizin takip ettiği yolun aydınlığında birçok yöneticimizden birine seslenerek mükemmel Sünni gündemini uygulamasını istirham ediyorum. Bu gündemin öncelikleri her yerde Müslümanları savunmak, İran'da, Irak'ta, Lübnan'da ve Suriye'deki mazlum Sünnileri desteklemek, Siyonistlerle kahramanca ve güçlü bir şekilde meydan okumak ve Müslüman ülkelerimizdeki emperyalist projelere karşı durmaktır.

Bununla birlikte eğer sorumluluk alabilecek tek bir yönetici bile olmasa o zaman bırakınız kendi insanımız onların yaklaşımlarını yeniden gözden geçirsün, bir süreliğine nefis muhasebesi için dursun, sonrasında hav ümit ile Rablerine dönsünler. Hakikatte, Allah Taala (cc) Ümmeti sadece ihmalkar olduğunda muhlis bir lider tarafından yönetilmekten mahrum bırakır. Şüphesiz ki "İdarecileriniz sizler iyiyse iyidirler, kötüyse kötüdürler." Çünkü Allah (cc) küçük bir atom çekirdeğinde dahi hata yapmaz. O zaman O'nun sizinle olması için Allah (cc) ile olunuz, desteklemesi için O'nun davasını destekleyiniz, tevbe ediniz zira o tevbeleri kabul edendir, sizleri mağfiret edip doğru yoluna hidayet erdiresin.

Cenab-ı Mevla'dan İslam'ı ve Müslümanları izzetli kılmasını niyaz ediyorum.

Dr. Rağıb el Sergani

www.sapitanlar.com

EHLİ SÜNNET GRUBU